

РЕШЕНИЕ

№ 6889

гр. София, 02.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7254** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по гл. XII АПК във вр. с чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Н. И. М., подадена чрез адв. М. В., срещу решение от 31.03.2020 г. по н.а.х.д. №1408/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №19-4332-025444/05.12.2019 г. на началник група към отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което НП на касационния жалбоподател за извършено от него нарушение по чл. 40, ал. 2 ЗДВ на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв., и за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП са наложени наказания „лишава от право да управлява МПС“ за срок от 1 месеца и „глоба“ от 150 лв. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. Искането на касационния жалбоподател е да бъдат отменени решението на районния съд и потвърденото с него наказателно постановление; алтернативно – НП за бъде изменено, като наложените с него наказания да бъдат намалени до предвидения в закона минимум. Като касационни основания по чл. 248, ал. 1 НПК се сочат незаконосъобразност на извода на районния съд за наличието на всички реквизити по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН в НП, тъй като в него не са посочени обстоятелства, а такива не са установени и от СРС, които да са поставяли в невъзможност касаторът да следи пътя зад превозното средство и да са налагали да осигури лице, което да му сигнализира за опасност; твърди се и необоснованост на изводите на СРС относно приетата от него за установена

фактическа обстановка.

В съдебно заседание касационният жалбоподател Н. И. М., р.пр., не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба СДВР, Отдел „Пътна полиция”, р.пр., не изпраща представител в съд.з. и не ангажира становище по делото.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид посочените в жалбата касационни основания, заключението на прокурора и събраните от първоинстанционния съд доказателства, направи следните изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото ѝ и във връзка със сочените в нея касационни основания, административният съд взе предвид следното:

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление №19-4332-025444/05.12.2019г. на началник група към отдел „Пътна полиция ” при СДВР, с което НП на касационния жалбоподател Н. И. М. за извършено от него нарушение по чл.40, ал.2 ЗДВ на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20лв., и за извършено нарушение по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП са наложени наказания лишава от право да управлява МПС за срок от 1 месеца и глоба от 150лв. на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП, за това, че на 11.11.2019г., около 23,50ч., в [населено място], на територията пред блок №605, в[жк], пред вх.В, като водач на л.а. „П. 307“ с рег. [рег.номер на МПС] , извършил маневра движение на заден ход, без да осигури лице, което да сигнализира за опасност и реализирал ПТП в паркиран автомобил „О. 3.“ с рег. [рег.номер на МПС] ; като след ПТП напуснал местопроизшествието с моторното си превозно средство, без да изпълни законовото си задължение да уведоми компетентните органи за случая.

Като взе предвид твърдените в касационната жалба допуснати от районния съд нарушения при постановяването на решението му, и съгласно чл.218, ал.2 АПК, касационният съд като провери служебно валидността му, допустимостта му и съответствието му с материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение /чл.220 АПК/, направи следните правни изводи:

Решението на районния съд е валидно и допустимо – постановено от компетентен съд по допустима жалба. Относно съответствието му с материалния закон, съдът взе предвид следното:

В касационната жалба се твърди незаконосъобразност на решението на районния съд, който е приел, че НП съдържа всички реквизити по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, тъй като в него не са посочени обстоятелства, които да са поставяли в невъзможност касаторът да следи пътя зад превозното средство и да са налагали да осигури лице, което да му сигнализира за опасност. Касационният съд споделя извода на районния, че фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението са описани достатъчно ясно и конкретно в НП и това описание дава възможност на жалбоподателя да организира защитата си по вмененото му нарушение. От посочения в НП механизъм на причиняване на ПТП – при движение на заден ход, с управляваното от него МПС касаторът удря паркиран автомобил, може да се направи обоснован извод, че Н. М. не е имал достатъчна видимост по отношение на пътя зад превозното средство, което е налагало при предприетата от него маневра да осигури лице, което да му сигнализира за опасности на пътя – в случая за паркирания

автомобил.

Преценката на първоинстанционния съда относно установените по делото релевантни факти не подлежи на касационен контрол, доколкото при обсъждането на доказателствата не е допуснато превратно тълкуване или вътрешно противоречие и непоследователност. При обсъждането на доказателствата и при преценката си относно установените по делото релевантни факти първоинстанционният съд не е допуснал превратно тълкуване на доказателствата, нито логическо противоречие в обсъждането. Изводите на съда в смисъл, че са налице всички елементи от обективна страна на административни нарушения по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП и чл.40, ал.2 ЗДвП, са направени при спазване на изискването по чл.305, ал.3 НПК във вр. с чл.84 ЗАНН след преценка на всички доказателства по делото и по вътрешно убеждение.

Наложените административни наказания „глоба“ в размер на 20лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1месеце са в предвидения абсолютен размер по чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП и чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП и няма възможност да бъдат намалени. По отношение на „глобата“, кумулативно предвидена в чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП, наложена с НП към средния предвиден в закона размер, касационният съд споделя изводите на СРС, че същата е справедлива с оглед обществената опасност на деянието и дееца в конкретния случай.

По посочените съображения, съставът на касационният съд приема, че при постановяването от Софийския районен съд на обжалваното решение не са допуснати сочените в касационната жалба нарушения, представляващи касационни основания по чл.348, ал.1 НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

С оглед горното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав, по н.а.х.д. №1408/2020г. по описа на съда.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.